

i Lapina, Melnikov i in., Pasternak i Drits, Voronina i Kolasova), mikroplanktonu (Lopukhin i Georgieva, Moiseev, Sorokin), ryb (Pakhomov i Tseitlin), ssaków morskich (Lesiński), fauny ultraabysalnej (Vinogradova) oraz zagadnień metodycznych (Aktsipietrov i in., Cherepanov i in., Melnikov) i planów badawczych (Schroeter).

Poziom merytoryczny poszczególnych wstąpień był bardzo różny – od szkicowego omówienia tematyki badań i wstępnych wyników do – w pełni udokumentowanych i opracowanych analiz. Wynikało to oczywiście z roboczego charakteru Sympozjum. Wydaje się, że właśnie roboczy charakter był największym walorem tego Sympozjum. Przedstawione wyniki były często niedopracowane, ale mogły być na żywo skonfrontowane z wynikami innych autorów i z wynikami dziedzin pokrewnych, co mogło ułatwić ich interpretację. Ponieważ większość uczestników Sympozjum po jego zakończeniu kontynuowała swoje badania, dyskusje i refleksje z Sympozjum mogły mieć wpływ na dalszy tok prowadzonych badań.

Obrady plenarne Sympozjum zakończyły się późnym popołudniem 20 marca, goście Stacji Arctowskiego po uroczystym obiedzie powrócili na statek. Niestety, dalszy program Sympozjum "excursions and social events" – został zniweczony przez warunki pogodowe uniemożliwiające przetransportowanie znacznej liczby osób ze statku na brzeg i z powrotem. 21 marca, po krótkiej wizycie zimowników na pokładzie, przy rosnącej fali i zadymce śnieżnej r/v "Dmitry Mendeleev" opuścił Zatokę Admiralicji.

Wyniki Sympozjum, w formie zbioru referatów będą w najbliższym czasie opublikowane (w języku angielskim) przez Polską Akademię Nauk.

Jerzy Pereyma
 Uniwersytet Wrocławski
 Instytut Geograficzny
 51-670 Wrocław, ul. Kosiby 8

„SYMPOSIUM ON GLACIER CAVES AND KARST IN POLAR REGIONS – MADRID 1990”

W październiku 1990 roku odbyło się w Madrycie pierwsze sympozjum poświęcone problematyce wewnętrznej budowy lodowców, ich drenażowi wodnemu, zmianom systemów odwodnienia oraz ich przy-

czynom. Spotkanie specjalistów – glaciologów, hydrologów i speleologów, organizowała Unia Speleologiczna UNESCO, kierowana przez prof. Adolfo Eraso z Uniwersytetu i Politechniki w Madrycie. W konferencji wzięło udział około 40 badaczy problemów glacialno-krasowych z Europy i obu Ameryk. Referaty dotyczyły głównie zagadnień rozwoju systemów jaskiniowo-drenażowych lodowców polarnych i wysokogórskich, na przykładzie Spitsbergenu, Islandii, Grenlandii, Uralu, Kaukazu, Karakorum, Patagonii i Antarktyki. Bogato w tym zakresie prezentowany był dorobek polsko-czeskiej grupy ze Spitsbergenu (kierownik prof. M. Pulina), referowany przez dr J. Rehaka. Kore-spondowała z nim praca prof. J. Schroedera z Kanady, poświęcona rozwojowi jaskiń lodowca Hans. Nowatorskie rozwiązania teorii budowy i transformacji jaskiń lodowcowych przedstawił dr G. Badino z Włoch. Uzupełnieniem tych zagadnień była praca prezentowana przez dr M. Moskalewskiego z Moskwy, o radiolokacyjnych badaniach wewnątrz lodowców Spitsbergenu. O skutkach geomorfologicznych na przedpolach lodowców Spitsbergenu mówiła dr M. Griselin z Francji, a o warunkach klimatycznych ablacji autor niniejszego sprawozdania. Podobne zjawiska z wyspy Livingstona w Antarktyce i półwyspu Wegenera na Grenlandii prezentował prof. Eraso.

W ramach sympozjum odbywały się posiedzenia International Working Group Glacier Caves and Karst in Polar Regions, która postanowiła kontynuować w najbliższych latach badania w rejonie fiordu Hornsund na Spitsbergenie i na wyspie Livingstona w Antarktyce, oraz zorganizować drugie sympozjum, prawdopodobnie w 1992 roku, w Czecho-Słowacji.

Janina Repelewska-Pękałowa
 Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej
 Instytut Nauk o Ziemi
 20-033 Lublin, ul. Akademicka 19

SESJA POLARNA INOZ UMCS „ZJAWISKA PERYGLACJALNE ZACHODNIEGO SPITSBERGENU”

Do tradycji weszło organizowanie przez Instytut Nauk o Ziemi UMCS dorocznych sesji polarnych, których głównym celem było informowanie lubelskiego ośrodka naukowego i władz uczelni o przebiegu